

Žydų genocidas - atoveikis į klaidatikystę

**Algimantas
Zolubas**

Pranašas Mozė pirštu parodė į dangų, išminčius Saliamonas - į galvą, Jėzus Kristus - į širdį, žemiško rojaus kūrėjas Marksas - į pilvą, psichoanalitikas Froidas - į tarpukojį, fizikas Einšteinas, pakėlęs pirštą nerodė, bet įspėjo, kad viskas - reliatyvu. Visi jie buvo žydai. Kas gi nutiko, kodėl tauta, davusi pasaulio kultūrai ir civilizacijai daug pamatinių dalykų, turėjo patirti tautinį genocidą?

Iškilus lietuvių rašytojas Jonas Mikelinskas ne kartą savo publikacijose klausė: "KODĖL" arba "Kada KODĖL pavirs TODĖL?", skatino iš esmės aiškintis žydų genocido priežastis, siekti, kad reiškinys niekad nepasikartotų. Tačiau kažkodėl niekas nebando aiškintis, viešai diskutuoti, todėl susidaro įspūdis, kad tikrąją genocido priežastį norima nuslėpti. Ir panašu, kad vien mesdami kaltinimus kitiems, keldami reikalavimus atsiprašyti bei atgailauti, priežastį slepia, aiškintis vengia kai kurie žydų veikėjai. Ir kyla todėl įtarimas, kad žydams slėpti genocido priežastį, būti amžinai nuskriaustais yra naudinga.

Jei čia pateikiamos kai kurios mintys pasirodytų klaidingos ar nepriimtinos, sulaukęs kitokio aiškinimo, būsiu dėkingas, nes būsiu nors kiek prisidėjęs prie rašytojo keliamo klausimo KODĖL viešo nagrinėjimo.

Kai susipeša vaikai, o tėvui reikia surasti peštynių kaltininką, vaikai įvardija peštynių pradininką. Ir ne be pagrindo: pirmiau buvo veiksmas, o paskui - atoveikis - gal nelygiavertis, gal perdėtas, tačiau išprovokuotas.

Visuomenės gyvenime galioja daugelis gamtos arba mechanikos dėsnių, tik poveikio kiekybinė išraiška gali būti nelygiavertė. Antai trečiasis Niutono dėsnis, atoveikį prilyginantis veiksmui, visuomenės gyvenime tinka tiek, kad jis patvirtina esant atoveikį tik kai būna veiksmas. Tačiau atoveikis gali būti gerokai didesnis už veiksmą (kaip tose vaikų peštynėse - pirmasis antrąjį krepštelėjo, antrasis pirmajam nosį sukrūvino, o tretysis antrąjį sumušė) Vergų sukilimai, maištai, revoliucijos laikytini atoveikiais į valdančiųjų priespaudą, į žmogiškosios priedermės nevykdymą. Tačiau būna ir tokių sukrėtimų, kuriuos sukelia ne materialūs poveikis, o ydingos idėjos, klaidatikystė.

Iš Senojo Testamento sužinome apie baudžiantį Dievą pirštą, kuris yra atoveikis į Dievo valios nevykdymą, žmogaus klaidatikystę. Po pirmosios nuodėmės Dievas išvarė Adomą ir Ievą iš Rojaus - džiaugsmo sodo, už Babelio bokšto statybą iki dangaus sumaišė žmonių kalbas, atsiuntė bausmes už stabų garbinimą, Dievo įsakymų nevykdymą. Per Mozę Dievas įspėjo izraelitus: "Jeigu nebūsime paklusnūs, išblaškysiu jus tarp pagonių ir jūsų žemė bus dyka" (3 Moz. 26, 27, 33).

Tačiau izraelitai nepaisė įspėjimų, ir 722 metais prieš Kristų Asirijos karalius Salmanasaras pavergė visą šalį. Dar ne kartą pranašų dėka izraelitai buvo atsigavę, ne kartą atkrito į klaidatikystę, ne kartą turėjo patirti Dievo baudžiantį pirštą ir Jo gailestingumą. Pranašo Izaijo (747-695 m. prieš Kristų) išpranašautas Mesijas gimė prieš du tūkstančius metų, tačiau išrinktoji tauta Jo nepripažino. Mesijo žydai tebelaukia ...

Troškimus, motyvus, prisiminimus, nuslopintus ir išstumtus į pasąmonę ir pačiai asmenybei nesuvokiant darančius poveikį jos elgesiui, psichoanalitikai vadina kompleksu. Jau paminėtas Marksas buvo netikintis žydas, tačiau judaizmas, Senasis Testamentas, be abejonės, jam buvo pažįstami, o iš jo elgesio, iš jo mokslo patikimai galima tvirtinti, kad jis nebuvo laisvas nuo išrinktosios tautos bei mesianizmo kompleksų. Jis savo ekonominiu mokslu pasišovė įdiegti komunistinio rojaus žemėje "religiją". Išrinktąja tauta paskelbęs proletariatą, paniekinęs ir pasmerkęs visus tikėjimus, pats vaidino mesiją, ragino vadovautis komunistine ideologija, garbinti jos stabus.

Nepripažinusi Kristaus - Mesijo, nes Jis neatėjo kurti ir nesukūrė rojaus žemėje, žydų tauta pasiliko belaukiančia mesijo, kuris sukurtų rojų žemėje. Labai panašu, kad paviršutiniško tikėjimo arba netikinti žydų dalis, mesianistinio ir išrinktosios tautos kompleksų vedama, naujuoju mesiju laikė Marksą. Marksui tapus judaizmo "reformatoriumi", komunizmo - rojaus žemėje - idėjos tėvu, naujos sektos, naikinančios žmogaus dvasią ir laikančios aukščiausią vertybę buitį (pilvui pirmenybė), šalininkų radosi visuose kraštuose. Sektai virtus plačiu judėjimu, vardan "šviesios komunizmo ateities", buvo siekiama pasaulinės revoliucijos ir visuotinio vadovavimo. Išnaudojamo ir skurstančio proletariato primityviai mąstysenai naujos marksistinės idėjos buvo lengvai suvokiamos, patrauklios. Nors savo ideologijos marksistai religiją nelaikė, tačiau ji turėjo aiškių religijos požymių: buvo nevykusiai kopijuojamos ir pamėgdžiojamos charizminės apeigos, garbinami gyvi ir mirę marksistinės ideologijos stabai. Sovietų Sąjungoje Krikštą ir Sutvirtinimą pakeitė įrašymu į pionierius ir komjaunuolius, dvasininkus - komunistų partijos sekretoriai, išpažintys (savikritika) buvo atliekamos "kolektyvui", partiniam biurui ar čekistams, Velykas ir Kalėdas pakeitė gegužės 1-osios ir spalio perversmo "šventės". Buvo apeigos, "giesmės" ir "maldos" (stabus ir partiją šlovinančios dainos, eilėraščiai, šventiniai šūkiai), "procesijos" (demonstracijos) su vėliavomis ir stabų portretais. Kadangi ta stabmeldystė buvo valstybinė, jai tarnavo spauda, radijas, televizija, teatras, kinas, socrealistinis menas ir tokia pat literatūra.

Palankiausią dirvą savo naujai religijai Marksas matė išvystyto kapitalizmo šalyje Vokietijoje, kuri jau buvo patyrusi sėkmingą krikščioniškąją reformaciją. Šis atviras siekis susilaukė tokio atoveikio, kad ne tik pats komunistinės ideologijos tėvas buvo išvytas iš Vokietijos, bet ir visi žydai sulaukė kraupios tragedijos. Atėjus Hitleriui į valdžią, nacionalsocializmo ideologija